

סנסציית הטיקטוק

האלות

אל קנדו

מחוץ לקמפוס 2

אל קנדי

הטעות

רומן מחוץ לקמפוס

מאנגלית: תם פרו

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

לרכישת מארח 'מחוץ לקמפוס' לחצי כאן

אל קנדי
הטעות

Elle Kennedy
THE MISTAKE
An Off Campus Novel

עורכות ראשיות: ורד רווה-שמואל, גלי אבני
עורכת: ענבל כהן-זיליאני
הגהה אחרונה: ורד בן-דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

Copyright © 2015. by Elle Kennedy
Hebrew language copyright © 2022 Ahavot
Published by arrangement with
Trident Media Group LLC, New York

מהדורה חדשה

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2022 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

נדפס בישראל 2022

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2022

מסת"ב 978-965-7029-79-4 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

1

לוגן

אפריל

להידלק על החברה של החבר הכי טוב שלך זה דפוק. ראשית, בגלל אלמנט המבוכה. באמת, זה ממש פאקינג מביך. אני לא יכול לדבר בשם כל הגברים, אבל אני בטוח למדי שאף גבר לא היה רוצה לצאת מחדר השינה שלו ולהיתקל בנערת-חלומותיו לאחר שבילתה לילה שלם בזרועות חברו הטוב ביותר. וישנו גם אלמנט התיעוב-העצמי, כמובן. החלק הזה מובן מאליו, שכן קשה למדי לא לשנוא את עצמך כשאתה מפנטז על אהבת חייו של חברך הטוב ביותר.

נכון לעכשיו אלמנט המבוכה לוקח בגדול. תבינו, הקירות בבית שלי דקים מאוד, כך שאני מסוגל לשמוע כל גניחה חרישית הבוקעת מפיה של האנה. כל קריאת עונג ואנחה. כל פעם שראש המיטה נחבט בקיר בשעה שמישהו אחר מזיין את הנערה הרודפת את מחשבותיי.

כיף חיים.

אני שוכב במיטה, שרוע על גבי, ונועץ מבט בתקרה. אין לי אפילו כוח להמשיך להעמיד פנים שאני מדפדף בספריית האיפור שלי. תחבתי את האוזניות לאוזניי בכוונה להטביע את קולותיהם של גארט

ושל האנה בחדר השני, אבל עדיין לא הפעלתי אותו. נראה שהלילה מתחשק לי לענות את עצמי.

תראו, אני לא אידיוט. אני יודע שהיא מאוהבת בגארט. אני רואה את המבטים שהיא שולחת אליו, ואני רואה איך הם מתנהגים כשהם יחד. הם הפכו לזוג לפני שישה חודשים, ואפילו אני, החבר הגרוע ביותר בעולם, לא יכול להכחיש שהם מושלמים יחד.

חוץ מזה לגארט מגיע להיות מאושר. הוא משחק אותה בן־זונה שחצן, אבל האמת היא שהוא פאקינג קדוש. הוא החלוץ המרכזי הטוב ביותר שאי פעם החלקתי איתו, האדם הטוב ביותר שהכרתי, ואני בטוח מספיק בהעדפה המינית שלי כדי לומר, שאילו הייתי עובר צד לא רק שהייתי מזיין את גארט גרהאם. הייתי מתחתן איתו.

ובגלל זה המצב הזה קשה לי פי מיליארד. אני אפילו לא יכול לשנוא את הגבר שתוקע את הבחורה שאני רוצה. ואני יכול לשכוח מפנטזיות נקמה, מפני שאני לא שונא את גארט, אפילו לא קצת.

אני שומע דלת נפתחת בחריקה וקול צעדים מהדהד במסדרון, ואני מתפלל לאלוהים שלא גארט ולא האנה ידפקו בדלת החדר שלי או יפתחו את הפה, בעצם, מפני שברגע שאשמע אותם מדברים, מצב הרוח שלי ירדוד עוד יותר.

למזלי, מקור הדפיקה הרמה שמטלטלת את משקוף הדלת שלי הוא שותפי השני לדירה, דין, שנכנס לחדרי בנינוחות וכלי לחכות להזמנה. "מסיבה בבית האחווה של אומָגָה פי הלילה. אתה בקטע?"

אני קופץ מהמיטה במהירות שיא, ברגעים אלה מסיבה נשמעת לי כמו רעיון יוצא מהכלל; הדרך הבטוחה ביותר לעצור את עצמי מלחשוב על האנה היא להשתכר לחלוטין. בעצם, לא – אני רוצה להשתכר וגם לזיין למישהי את הצורה. כך אם אחת הפעולות האלה לא תעזור לי להשיג את מטרת האל־תחשוב־על־האנה שהצבתי לעצמי, השנייה תוכל לתפקד כגיבוי. לכן אני קופץ מהמיטה במהירות, דוחה את המחשבה על כך שאני פתטי ומעורר רחמים. "ברור!" אני עונה, וכבר מגשש אחר חולצה.

אני לובש חולצת טריקו נקייה ומתעלם מהדקירה בזרועי השמאלית, שעוד כואבת כהוגן לאחר התיקול הגופני 'מרעיד העצמות' שחטפתי במשחק האליפות בשבוע שעבר. אבל המכה הייתה שווה את זה לחלוטין – נבחרת ההוקי של בראייר קטפה ניצחון נוסף באליפות הפרוֹזֶן פֹּר זו השנה השלישית ברציפות. אני מניח שאפשר לקרוא לזה השלושער האולטימטיבי, וכל השחקנים, ואני ביניהם, עוד קוצרים את פירות זכייתנו המשולשת בתואר אלופי המדינה.

דין, שחקן הגנה בדיוק כמוני, קורא לזה שלושת המ'מים של הניצחון: מסיבות, מחמאות, מעריצות.

הערכת המצב שלו מדויקת למדי, וכבר הספקתי ליהנות מכל השלושה מאז הניצחון הגדול שלנו.

"אתה תהיה הנהג התורן?" אני שואל בעודי זורק סוטשירט שחור עם קפוצ'ון מעל לחולצת הטריקו שלי ורוכס אותו.

"אתה רציני עם השאלה הזאת?" הוא פולט נחרת צחוק.

גלגלתי את עיניי. "צודק. לא יודע מה עבר לי בראש."

הפעם האחרונה שבה דין הייורד־די לורנטיס היה פיכח במסיבה הייתה אף פעם. הבחור שותה בכמויות או מתמסטל עד הגג בכל פעם שהוא יוצא מהבית, ואם נראה לכם שיש לזה השפעה על ביצועיו על הקרח, אתם טועים. הוא אחד מאותם יצורים נדירים שיכולים לחגוג כמו רוברט דאוני ג'וניור של פעם, ואיכשהו להישאר מצליחים ונעוצים כמו רוברט דאוני ג'וניור של היום.

"אל תדאג, טאק יהיה הנ"ת." דין מדבר על שותפנו הנוסף לדירה, טאקר. "הנקבה הזה עוד בהנגאובר מאתמול כלילה. אומר שהוא צריך לעשות הפסקה."

כן, אני ממש לא מאשים אותו. אימוני הפגרה יתחילו רק בעוד כמה שבועות, וכולנו נהנינו מהחופשה שלנו קצת יותר מדי. אבל זה מה שקורה כשמרחפים עדיין בגלל הניצחון בפרוֹזֶן פֹּר. בשנה שעברה, אחרי שניצחנו, הייתי שיכור שבועיים רצופים.

אני לא ממש מצפה לפגרה. אימוני כוח וסיבולת וכל העבודה

הקשה הנדרשת כדי להישאר בכושר יכולים להיות מאוד מתישים, והם עוד יותר מתישים כשעובדים בנוסף במשמרות בנות עשר שעות. אבל זה לא כאילו שיש לי ברירה. האימונים הם הכנה הכרחית לקראת העונה הבאה, והעבודה, ובכך, הבטחתי לאחי, ולא משנה עד כמה העניין מעורר בי בחילה, איני יכול להפר את ההבטחה שלי. ג'ף יפשוט לי את העור אם לא אמלא את חלקי בעסקה.

דין ואני יורדים במדרגות, והנהג התורן שלנו מחכה ליד הדלת הראשית. זקן אדמדם־חום מכסה את פרצופו של טאקר והוא נראה כמו איש־זאב. הוא היה נחוש בדעתו לנסות מראה חדש, מאז שמישהי שפגש במסיבה לפני שבוע אמרה לו שיש לו בייבי־פייס.

"ברור לך שאתה לא נראה גברי יותר עם זקן איש המערות הזה, נכון?" אומר לו דין בעליצות כשאנחנו יוצאים מהבית.

טאק מושך בכתפיו. "בגדול הלכתי על המראה המחוספס."
אני מגחך. "אתה לא נראה מחוספס, בייבי־פייס. אתה נראה כמו מדען מטורף."

הוא מרים לעברי אצבע משולשת וניגש למושב הנהג של הטנדר שלי. אני מתיישב בכיסא הנוסע בעוד דין נכנס לקבינה הפתוחה בחלקו האחורי של הרכב בטענה שהוא רוצה לנשום קצת אוויר צח. לדעתי, הוא בעיקר רוצה שהרוח תפרע את שיערו ותעניק לו את המראה המבולגן והסקסי הגורם לבנות להוריד את התחתונים במהירות הבזק. רק לידיעה – דין שחצן להחליא. אבל הוא גם נראה כמו דוגמן, אז אולי השחצנות שלו מוצדקת.

טאקר מתניע את הרכב ואני מתופף באצבעותיי על ירכי, קצר רוח לצאת לדרך. הרכב סטודנטים שמשתייכים לבתי האחוות עולים לי על העצבים בגלל התנהגותם המתנשאת, אבל אני מוכן להתעלם מזה מפני ש... ובכך, לעזאזל, מפני שאילו עריכת מסיבות הייתה ספורט אולימפי, כל בית אחווה בבראייר היה קוטף מדליית זהב.

טאק יוצא מהחניה בהילוך אחורי ומבטי נופל על הגי'פ השחור של גארט, שנוצץ לו במקום החניה בשעה שבעליו מבלה את הלילה עם הבחורה המגניבה ביותר בעולם ו...

ודי. האובססיה הזאת להאנה וולס כבר ממש מתחילה להטריף לי את השכל.

אני חייב למצוא זיון. דחוף.

טאקר שקט מדי בנסיעה לאומגה פי. ייתכן שהוא גם מזעיף פנים, אבל קשה לדעת בהתחשב בעובדה שמישהו גילח את כל שיער הגוף של יו ג'קמן והדביק אותו על פרצופו של טאק.

"למה אתה לא מדבר איתי?" אני שואל בזהירות.

הוא מעביר אליי מבט חמוץ ומחזיר אותו מייד לכביש.

"נו, באמת. זה מפני שאנחנו יורדים על הזקן שלך כל הזמן?" פרץ של רוגז עובר בי. "כי פחות או יותר מכסים את הנושא הזה בפרק הראשון של מדריך הדביל לזקנים, אחי – תגדל זקן של חוטב עצים, והחברים שלך יצחקו עליך. סוף הפרק."

"זה לא קשור לזקן," הוא רוטן.

אני מקמט את מצחי. "אוקיי. אבל משהו בכל זאת עצבן אותך."

הוא לא עונה, אז אני מפעיל קצת יותר לחץ. "מה הבעיה שלך?"

מבטו המרוגז פוגש בשלי. "הבעיה שלי? לי אין בעיה. אבל לך? לך יש כל כך הרבה בעיות עד שאני לא יודע מאיפה להתחיל." הוא מסנן קללה. "אתה חייב להפסיק עם החרא הזה, גבר."

עכשיו אני באמת מבולבל, מפני שככל שאני יודע, לא עשיתי שום

דבר בעשר הדקות האחרונות חוץ מאשר לצפות למסיבה.

טאקר מבחין בכלבול שעל פניי ומסביר את דבריו בטון קודר.

"הקטע שלך עם האנה."

כתפיי אומנם נדרכות, אבל אני משתדל לשמור על הבעת פנים

עמומה. "אין לי מושג על מה אתה מדבר."

נכון מאוד, בחרתי לשקר. לא ממש צעד חדש בשבילי, אם

לומר את האמת. נראה כי מאז שהגעתי לבראייר, אני רק משקר כל הזמן.

מובן שנועדתי לשחק בליגת ההוקי הלאומית. הולך על זה בענק!

אני אוהב לבלות את הקיץ במוסך של אבא שלי מכוסה בגריז.

זאת דרך מעולה לעשות קצת כסף!

אני לא מרייר על האנה. היא יוצאת עם החבר הכי טוב שלי!
שקרים, שקרים ועוד שקרים, מפני שבכל אחד מהמקרים האלה האמת מדכאת לי את התחת, והדבר האחרון שאני רוצה זה שהחברים שלי וחבריי לנבחרת ירחמו עליי.

"את הבולשיט הזה תגיד לג'י, עונה טאקר. "ודרך אגב, יש לך מזל שדעתו מוסחת עם כל הפוצי-מוצי הזה שלו, אחרת אין לי ספק שהוא כבר היה שם לב להתנהגות שלך."

"כן בטח, איזו התנהגות?" אני לא מצליח לסלק את הלחץ מקולי או לרפות את לסתי, הקפוצה בהתגוננות. אני שונא את העובדה שטאק מודע לרגשותיי להאנה, ויותר מכך – אני שונא את העובדה שהוא סוף סוף בחר להעלות את הנושא עכשיו, אחרי חודשים כה רבים. למה הוא לא מסוגל להניח לזה? המצב גם ככה מחורבן גם בלי ששימו לי מראה מול הפרצוף.

"ברצינות? אתה רוצה את הרשימה המלאה? אין בעיה." עיניו מאפילות, והוא מתחיל לדקלם את כל הדברים הדפוקים שמעוררים בי רגשות אשם. "אתה יוצא מהחדר בכל פעם שהם נכנסים אליו. אתה מתחבא בחדר השינה שלך כשהיא מבלה אצלנו את הלילה. ואם אתם בכל זאת באותו חדר, אתה נועץ בה מבטים כשנראה לך שאף אחד לא מסתכל. אתה –"

"אוקיי," אני קוטע אותו. "הבנתי."

"שלא לדבר על כך שאתה מזיין על ימין ועל שמאל," רוטן טאקר. "תמיד היית כזה, אבל אחי, כבר שכבת עם חמש בחורות מאז תחילת השבוע."

"אז?"

"אז היום יום חמישי. חמש בחורות בארבעה ימים. לעזאזל, תעשה את החשבון בעצמך, ג'ון."

שיט. הוא השתמש בשם הפרטי שלי. טאקר קורא לי ג'ון רק כשאני ממש עולה לו על העצבים.

אלא שעכשיו הוא הצליח לעצבן אותי, אז אני מחזיר לו בשמו הפרטי. "ומה בדיוק הבעיה עם זה, ג'ון?"

נכון, לשנינו קוראים ג'ון. אולי כדאי שנכרות ברית דם ונקים מועדון או משהו.

"אני בן עשרים ואחת, אני ממשיך ברוגז. "מותר לי לזיין. למעשה, אני אמור לזיין, מפני שזה מה שעושים בקולג'. חוגגים ומזדיינים ועושים חיים לפני שיוצאים לעולם האמיתי והחיים הולכים לעזאזל. "אתה באמת מתכוון להעמיד פנים שכל הזיונים האלה הם בסך הכול סוג של טקס מעבר או חלק מחוויית הקולג'?" טאקר מנענע בראשו ומשחרר נשיפה, וקולו מתרכך. "אתה לא יכול להוציא אותה מהראש בזיונים, גבר. גם אם תשכב עם מאה נשים הלילה, זה לא ישנה כלום. אתה פשוט צריך לקבל את העובדה ששום דבר לא יקרה בינך לבין האנה ולהמשיך הלאה."

הוא צודק לחלוטין. אני מודע לכך שאני שקוע בכל הכולשיט שלי ושכל הבחורות שאני עושה הן בסך הכול הסחת דעת.

ואני גם מודע לכך שאני חייב להפסיק לחגוג עד אובדן חושים. אני חייב לשחרר את רסיס התקווה שמשוהו עוד יכול לקרות בינינו, ופשוט לקבל את העובדה שכלום לא יקרה.

בעצם, אולי עדיף שאדחה את זה למחר.

והלילה? הלילה אני דבק בתוכנית המקורית שלי. להשתכר. לזיין. ולזרוק זין על כל השאר.

גרייס

התחלתי את שנת הלימודים הראשונה שלי בקולג' בתולה.

אני מתחילה לחשוב שאשאר בתולה גם כשהשנה תסתיים.

לא שיש בעיה כלשהי עם העובדה שאני חברה קבועה במועדון הבתולות. אז מה אם אני כמעט בת תשע-עשרה? זה לא שאני כבר בתולה-זקנה, אף אחד לא ישפוך עליי זפת ויכסה אותי בנוצות באמצע הרחוב רק מפני שקרום הבתולים שלי עדיין שם.

וזה גם לא כאילו שלא היו לי אפשרויות לאבד את הבתולים שלי השנה. מאז שהגעתי לאוניברסיטת בראייר החברה הכי טובה שלי גררה אותי לאינספור מסיבות, ובחורים פלרטטו איתי, כמוכן. חלקם ממש ניסו לפתות אותי, ואחד מהם אפילו שלח לי תמונה של הפין שלו עם הכיתוב "כולו שלך, בייבי." וזה היה... אוקיי, זה היה ממש דוחה, אבל אני בטוחה שאילו הוא באמת היה מוצא חן בעיניי, זה היה, אה... מחמיא לי? אולי?

אבל אף אחד מהם לא משך אותי. ולצדדי, כל הבחורים שכן מצאו חן בעיניי אף פעם לא הביטו לעברי.

עד הלילה הזה.

כשרמונה הכריזה שאנחנו יוצאות למסיבת אחווה, לא היו לי תקוות גדולות שאפגוש מישהו. דומה שבכל פעם שאנחנו יוצאות לשדרה היוונית, חברי האחוה מתחנפים אלינו רק כדי שנתמזמו איתם. אבל הלילה סוף סוף פגשתי מישהו שמוצא חן בעיניי, סוג של קוראים לו מאט, הוא חמוד, והוא לא משרד אנרגיות של שמוק. ולא רק שהוא פחות או יותר פיכה, הוא גם מדבר במשפטים שלמים ולא אמר את המילה "אחינו" אפילו פעם אחת מאז שהתחלנו לדבר. או, בעצם, מאז שהוא התחיל לדבר. אני לא אמרתי הרבה, אבל אין לי שום בעיה לעמוד כאן ולהקשיב לו, מפני שכך אני יכולה להתפעל מקו הלסת המפוסל שלו ומהאופן המקסים שבו מתעגל שיערו הבלונדיני לתלתלים מתחת לאוזניו.

בכל הכנות, כנראה עדיף שלא אדבר. בחורים חמודים הופכים אותי לפקעת עצבים עד כדי כך, שאני בולעת את הלשון והמוח שלי יוצא מכלל תפקוד. כל הפילטרים שלי כבים, ופתאום אני מספרת להם על הפעם שהשתנתי במכנסיים בכיתה ג' במהלך טיול למפעל המייפל, או על הפחד שלי מפני בובות ועל ההפרעה הטורדנית כפייתית הקלה שלי שעלולה לגרום לי לסדר להם את החדר בשנייה שיסיטו את מבטם.

אז כן, עדיף שפשוט אחייך ואהנהן ואזרוק איזה "אה, באמת?" פה ושם, כדי שהם ידעו שאני לא אילמת. אלא שלפעמים זה בלתי

אפשרי, במיוחד כשאותו בחור חמוד אומר משהו שדורש תשובה של ממש.

"רוצה לצאת לעשן את זה?" מאט שולף ג'וינט מכיס חולצת הכפתורים ומראה לי אותו. "הייתי מדליק אותו כאן, אבל כבוד הנשיא יזרוק אותי מהאחוזה אם אעשה את זה."

אני זוה במקומי בחוסר נוחות. "אה... לא תודה."

"את לא מעשנת מריחואנה?"

"לא. כלומר עישנתי, אבל אני לא מעשנת לעיתים קרובות. זה

גורם לי להרגיש ממש... מסובבת."

הוא מחייך, וזוג גומות חן משגעות מופיעות על פניו. "זאת

בעיקרון המטרה של מריחואנה."

"כן, אני מניחה. אבל היא גם ממש מעייפת אותי. אה, ובכל פעם

שאני מעשנת אני נזכרת במצגת הפאוור-פוינט שאבא שלי הכריח

אותי לראות כשהייתי בת שלוש-עשרה. היו בה כל מיני נתונים

סטטיסטיים על השפעת המריחואנה על תאי המוח ועל כך, שבניגוד

לדעה הרווחת היא בעצם מאוד ממכרת. ואחרי כל שקופית הוא היה

נועץ בי מבט ואומר, את רוצה לאבד את תאי המוח שלך, גרייס? זה

מה שאת רוצה?"

מאט מסתכל עליי בעוד הקול בראשי צורח בטל משימה! אלא

שכבר מאוחר מדי. הפילטר הפנימי שלי שוב כושל בתפקידו, ומילים

ממשיכות לזנק מתוך פי.

"אבל אני מניחה שזה לא נורא כמו מה שאמא שלי עשתה. היא

מנסה להיות ההורה המגניב, אז כשהייתי בת חמש-עשרה היא הסיעה

אותי למגרש חניה, הוציאה ג'וינט והכריזה שאנחנו עומדות לעשן

אותו יחד. זה היה כמו סצנה מתוך הסמויה – רגע, לא ממש צפיתי

בסדרה הזאת. היא על סמים, נכון? בכל אופן, הייתי בחרדה במשך כל

הזמן שישבנו שם מפני שהייתי משוכנעת שיעצרו אותנו, ואמא שלי

רק המשיכה לשאול אותי איך אני מרגישה ואם אני 'נהנית מהגראס'."

באורח נס שפתיי סוף סוף נעצרות.

אלא שהמבט בעיניו של מאט כבר הפך זגוגי.

"אה, טוב, כן." הוא מנופף בג'וינט בגמלוניות. "אני הולך לעשן את זה. נתראה מאוחר יותר."

אני מצליחה לכבוש אנחה עד שהוא נעלם, ומשחררת את הנשימה הכבדה שעצרתי תוך שאני מכניסה לעצמי סטירה מנטאלית. לעזאזל. אני לא מבינה למה אני בכלל טורחת לדבר עם גברים. בכל פעם שאני מתחילה לשוחח עם מישהו אני פוחדת שאביך את עצמי, ובסוף אני מביכה את עצמי מפני שאני פוחדת. מקרה אבוד מהרגע הראשון. אני יורדת במדרגות ומחפשת את רמונה ברחבי הקומה הראשונה. המטבח מלא בחביות בירה ובחברי אחווה. גם חדר האוכל והסלון עמוסים בבחורים רועשים מאוד ושיכורים מאוד ובהמוני בחורות בלבוש מינימלי. אני מעריכה את אומץ ליבן, מפני שמזג האוויר בחוץ מקפיא ודלת הכניסה נפתחת ונסגרת כל הערב, כך שהאוויר הצונן ממלא את הבית, לי, לעומתן, נעים וחמים במכנסי הסקיני ג'ינס ובסוודר צמוד.

אני לא מוצאת את החברה שלי בשום מקום. מוזיקת היפ-הופ רועשת בוקעת מתוך הרמקולים בווליום מחריש אוזניים בזמן שאני מוציאה את הטלפון הנייד מתוך התיק כדי לברוק מה השעה ומגלה שכבר כמעט חצות. אפילו לאחר שמונה חודשים בבראייר עדיין עובר בי גל קטנטן של עליצות בכל פעם שאני נשארתי מחוץ לבית אחרי אחת-עשרה בלילה, כי כשעוד גרתי בבית זאת הייתה שעת העוצר שלי. אבא שלי היה ממש קשוח בכל הנוגע לשעה שבה חזרתי הביתה. למעשה, אבא שלי קשוח בנוגע לכל דבר. לא נראה לי שהוא אי פעם הפר כלל כלשהו, ולא ברור לי כיצד הוא ואמא שלי הצליחו להישאר נשואים כל כך הרבה זמן. אימי היא נשמה חופשית וההפך הגמור מאבי הנוקשה והמרובע, אבל נראה שזאת בסך הכול הוכחה לכך שהתיאוריה על הפכים נמשכים זה לזה אינה חסרת כל בסיס.

"גרייסי!" צווח קול נשי מעל למוזיקה, ורגע לאחר מכן רמונה כבר עומדת מולי ומשליכה את זרועותיה סביבי בחיבוק חזק.

היא משחררת אותי, ולא נדרש יותר ממבט אחד בעיניה הבורקות ובלחייה הסמוקות כדי לדעת שהיא שיכורה. גם בגדיה חשופים כשל

רוב הבנות האחרות בחדר, חצאיתה הקצרצרה בקושי מכסה את ירכיה העליונות ולגופיית הקשירה האדומה שלה יש מחשוף נדיב. העקבים של מגפי העור שלה כה גבוהים, עד שאין לי מושג איך היא מסוגלת ללכת בהם. אבל היא נראית מדהים ומושכת אליה הרבה מבטים מלאי־הערכה בעודה משלכת את זרועה בזרועי.

אני די בטוחה שכשאנשים רואים אותנו זו לצד זו הם לא מבינים איך, לכל הרוחות, נהיינו חברות. לפעמים אפילו אני לא מבינה את זה. כשהיינו בתיכון, רמונה הייתה הילדה הרעה שאהבה לעשות חיים ועישנה סיגריות מאחורי הבניין, ואני הייתי הילדה הטובה שערכה את עיתון בית הספר וארגנה את כל אירועי ההתרמה. אילולא גרנו בבתי סמוכים, רמונה ואני ודאי לא היינו יודעות אחת על קיומה של האחרת, אבל ההליכות היומיות לבית הספר הובילו לידידות מטעמי נוחות, שהפכה לבסוף לחברות אמת. למעשה, החברות בינינו הייתה כה אמיתית, עד שכשחיפשנו קולג' דאגנו להירשם לאותם המקומות, וכששתינו התקבלנו לבראייר ביקשנו מאבא שלי לדבר עם מחלקת המעונות של האוניברסיטה כדי שנוכל לגור יחד.

אלא שגם אם החברות בינינו עוד הייתה חזקה בתחילת השנה, אני לא יכולה להכחיש שקצת התרחקנו. הדחף של רמונה לצאת עם בחורים ולהיות פופולרית הפך לאובססיה. אלה הדברים היחידים שעליהם היא מדברת, ולאחרונה זה מתחיל קצת... לעצבן אותי.

אוף. אני מרגישה כמו חברה נוראית רק מעצם המחשבה. "ראיתי אותך עולה למעלה עם מאט!" היא נושפת באוזני. "שכבתם?"

"לא", אני אומרת בעגמומיות. "נראה לי שהברחת אתו. אוי לא. סיפרת לו על הפחד שלך מבוכות, נכון?" היא דורשת לדעת ונאנחת בהגזמה. "אחותי, את חייבת להפסיק לחשוף את כל הטירוף מהרגע הראשון. ברצינות. חכי עם כל זה עד שאת במערכת יחסים עם הבחור, שיהיה לו קשה יותר לברוח."
 אני לא יכולה שלא לצחוק. "תודה על העצה."
 "אז מה, את מוכנה ללכת או שנישאר עוד קצת?"

אני מעבירה שוב את מבטי סביב החדר. עיניי נופלות על אחת הפינות, שם שתי בחורות במכנסי ג'ינס ובחזיות מתמזמזות זו עם זו, בזמן שאחד מחברי אומגה פי מצלם את המחזה הלוהט במכשיר האייפון שלו.

אני נאלצת להחניק אנחה. אני מוכנה להתערב על כך שהסרטון עוד יגיע לאתר פורנו חינמי כלשהו, וזוג האומללות ודאי יגלו את זה רק בעוד שנים, כשאחת מהן תהיה מאורסת לסנטור והתקשורת תחשוף כל פיסת לכלוך מביכה שתמצא עליה.

"לא הייתי מתנגדת ללכת עכשיו," אני מודה.

"כן, אני מניחה שגם אני לא."

אני מרימה את גבותיי. "ממתי אין לך בעיה לעזוב מסיבה לפני חצות?"

שפתיה מתכווצות בזעף. "אין לי ממש סיבה להישאר. מישוי כבר תפסה אותו לפני."

אני לא טורחת לשאול על מי היא מדברת – הרי היא מדברת על אותה בחור מאז תחילת הסמסטר.

דין היוורד־די לורנטס.

רמונה פיתחה אובססיה כלפי הסטודנט היפיפה הזה מאז שנתקלה בו באחד מבתי הקפה בקמפוס. אובססיה קשה. היא גררה אותי כמעט לכל המשחקים הביתיים רק כדי שתוכל לראות את דין בפעולה. אני חייבת להודות, הבחור באמת חתיך. הוא גם זיין לא קטן, על פי חרושת השמועות, אבל לרוע מזלה של רמונה, דין לא יוצא עם סטודנטיות משנה א'. או שוכב איתן. וזה בעצם כל מה שהיא רוצה ממנו. רמונה מעולם לא יצאה עם מישהו מעל לשבוע.

הסיבה היחידה שבגללה בכלל רצתה לבוא למסיבה הערב היא מפני ששמעה שדין יהיה כאן. אבל ברור שהבחור לא מזלזל בחוק הבל־סטודנטיות־שנה־א' שלו. לא משנה כמה פעמים רמונה משליכה את עצמה עליו, הוא תמיד עוזב את המסיבה עם מישהי אחרת.

"אני אלך קודם לשירותים," אני אומרת לה. "ניפגש בחוץ?"

"אוקיי, אבל תמהרי. אמרתי לג'ספר שאנחנו הולכות והוא מחכה במכונית."

היא מזנקת לעבר הדלת הראשית ומשאירה אותי מאחור בתחושה קלה של מרירות. נחמד מצידה לשאול אותי אם אני רוצה ללכת רק לאחר שהיא קיבלה את ההחלטה בשביל שתינו. אבל אני בולעת את הרוגז ומזכירה לעצמי שכך רמונה תמיד התנהגה, ושזה מעולם לא הפריע לי קודם. למען האמת, אילולא הייתה מחליטה במקומי ומכריחה אותי לצאת מאזור הנוחות שלי, הייתי, כנראה, מבלה את כל שנותיי בתיכון במשרדי העיתון, כותבת את טור העצות ומנחה תלמידים כיצד עליהם לחיות את חייהם בלי שאחיה את חיי שלי.

ובכל זאת... לפעמים הייתי רוצה שרמונה לפחות תשאל אותי מה דעתי לפני שהיא מגיעה להחלטה.

התור לשירותים בקומה התחתונה ארוך, אז אני עושה את דרכי בין האנשים ועולה לקומה השנייה, שם מאט ואני שוחחנו קודם לכן. אני בדיוק מתקרבת לחדר השירותים, כשהדלת נפתחת בתנופה ובלונדינית יפה יוצאת מתוכו בצעד נינוח.

היא נרתעת כשהיא רואה אותי, ואז מעניקה לי חיוך קטן וזחוח ומסדרת את שולי שמלתה, שאותה ניתן לתאר אך ורק כלא מהוגנת. אני כמעט יכולה לראות את אזור המפשעה של תחתוניה הוורודים.

לחיי מתלהטות ואני מסיטה את מבטי במבוכה וממתינה שתגיע למדרגות, לפני שידי נשלחת אל ידית הדלת. אני בקושי נוגעת בה, כשהדלת נפתחת שוב, ועוד מישוהו מגיח החוצה.

מבטי נתקל בזוג העיניים הכחולות ביותר שאי פעם ראיתי. לא נדרשת לי יותר משנייה אחת לזהות את האדם שלפניי, וכשזה קורה, פניי מתלהטות עוד יותר.

זה ג'ון לוגן.

בדיוק, ג'ון לוגן. שחקן ההגנה המצטיין של נבחרת ההוקי. אני יודעת את זה לא רק מפני שרמונה עוקבת אחרי חבר שלו דין מזה חודשים, אלא גם מפני שפרצופו הסקסי והנאה עיטר את שער עיתון

האוניברסיטה בשבוע שעבר. מאז שהנבחרת זכתה באלופות, העיתון ראיין כל אחד מהשחקנים לכתבה משלו, ולא אשקר – הריאיון של לוגן היה היחיד שלכד את תשומת ליבי.

הבחור פשוט חתיך בטירוף.

בדיוק כמו הבלונדינית לפניו הוא נראה מופתע לראות אותי במסדרון, וכמו הבלונדינית הוא מתאושש במהירות ומחייך אליי. ואז רוכס את מכנסיו.

אלוהים אדירים.

אני לא יכולה להאמין שהוא עשה את זה. מבטי נופל בלי משים על מפשעתו, אבל הוא לא נראה מוטרד במיוחד גם מזה. הוא מרים גבה, מושך בכתפיו והולך.

וואו. אוקיי.

זה אמור היה להגעיל אותי. ללא כל קשר לזיון שבבירור התרחש בשירותים. המהלך עם הרוכסן לבדו אמור היה להכתיר אותו מייד כשמוק.

במקום זאת הידיעה שזה עתה התמזמז עם הבחורה ההיא בשירותים מעבירה בי גל לא צפוי של קנאה.

לא שהייתי רוצה לשכב עם איזה בחור אקראי בשירותים, אבל – טוב, אני משקרת. אני לגמרי רוצה לעשות את זה. כלומר אני רוצה לעשות את זה עם ג'ון לוגן. המחשבה על ידיו ועל שפתיו נוגעות בכל גופי משלחת בי משב של רעידות חמימות שמתגנבות במעלה גווי.

מה בדיוק עוצר אותי מלהתמזמז עם גברים בחדרי שירותים? אני בקולג', לעזאזל. אני אמורה לעשות חיים ולטעות ו"למצוא את עצמי", אלא שהשנה לא עשיתי שום כלום. חייתי בעקיפין דרך רמונה וצפיתי בחברתי הטובה ביותר, הילדה הרעה, לוקחת סיכונים ומנסה דברים חדשים בזמן שאני, הילדה הטובה, נתקעתי במקום והתייחסתי לחיים באותה זהירות שאבי הטמיע בי עוד כשהייתי בחיתוליי.

זהו, נמאס לי להיות זהירה. ונמאס לי להיות הילדה הטובה.

הסמסטר כמעט נגמר. נשארו לי עוד שתי בחינות ללמוד לקראתן ועבודה לכתוב בפסיכולוגיה, אבל מי אמר שאני לא יכולה לעשות את כל זה ובכל זאת לדחוף קצת כיף ללוח הזמנים שלי? נותרו לי רק עוד שבועות ספורים עד סוף שנה א'; ואתם יודעים מה? אני מתכננת לנצל אותם היטב.

2

לוגן

החלטתי למתן את כמות הבילויים. ולא רק מפני שאתמול בלילה השתכרתי עד כדי כך שטאקר נאלץ להרים אותי על כתפו ולסחוב אותי למעלה, לחדר השינה שלי, מאחר שהייתי מסוחרר מכדי ללכת בעצמי.

אם כי זה בכל זאת היה גורם חשוב בתהליך קבלת ההחלטה. אז עכשיו ערב שישי, ולא רק שסירבתי להזמנה למסיבה מאחד מחברי הנבחרת, אני עדיין מחזיק את אותה כוס ויסקי שמזגתי לעצמי לפני למעלה משעה. מה גם שלא לקחתי אפילו שאיפה אחת מהג'וינט שדין כל הזמן דוחף לעברי.

הלילה אנחנו מבליים בבית שלנו ומתמודדים בגבורה עם האוויר הצונן של תחילת חודש אפריל, בעודנו מצטופפים יחדיו בגינה האחורית הקטנה. אני לוקח שאיפה מהסיגריה שלי, בזמן שדין, טאקר וחבר נבחרת נוסף, מייק הוליס, מעבירים ביניהם את הג'וינט. אני מאזין בחצי-אוזן לדין, שמשחזר פרטים גסים להחריד מהסקס שעשה לילה קודם לכן, ומחשבותיי נודדות ללא הרף לזיון שלי מאתמול – עם חברת אחווה סקסית-עד-דמעות שפיתתה אותי באחד מחדרי השירותים בקומה העליונה וביצעה בי את זממה.

אומנם הייתי שיכור והזיכרון שלי עלול להיות מעורפל מעט, אבל אני זוכר בבירור איך שיחקתי בה באצבעותיי עד שהיא גמרה על היד

שלי. ואני בהחלט זוכר את המציצה האגרית שקיבלתי ממנה. אלא שאני ממש לא מתכנן לספר על כך לטאק. אחרי הכול, נראה שהוא מחזיק רשימה של כל הבנות ששכבתי איתן. מניאק חטטן.

"סליחה, תעצור לרגע. מה עשית?!"

שאלתו של הוליס מנערת אותי ממחשבותיי ומחזירה אותי להווה. "שלחתי לה תמונה של הזין שלי," עונה לו דין כאילו זה משהו שהוא עושה כל יום.

הוליס מביט בו בתדהמה. "באמת? שלחת לה תמונה של הזין שלך כאילו, כמו מן מזכרת סקס מעוותת?"

"לא, יותר כמו הזמנה לסיבוב שני," עונה דין בחיוך רחב.

"איך לעזאזל זה אמור לגרום לה לרצות לשכב איתך שוב?" הוליס

נשמע ספקני. "היא בטח חושבת שאתה שמוק."

"אין סיכוי, אחי. בחורות מסוגלות להעריך תמונת זין איכותית.

סמוך עליי."

הוליס מצמיד את שפתיו זו לזו כמנסה להחניק את צחוקו. "אה-

הא. בטח."

אני מנער את אפר הסיגרית על הדשא ולוקח שאיפה נוספת. "אני סקרן, מה בדיוק הקריטריונים של 'תמונת זין איכותית'? כלומר סוג התאורה? התנוחה?"

אני ציני, אבל דין עונה לי בקול רציני. "ובכן, הטריק הוא לדאוג שהביצים לא ייכנסו לתמונה."

התשובה גורמת לטאקר לשחרר פרץ צחוק ולהיחנק מהבירה שממנה לגם זה עתה.

"אני רציני," מתעקש דין. "ביצים לא מצטלמות טוב. נשים לא

רוצות לראות אותן."

צחוקו של הוליס מתגלגל מפיו בשטף, ונשימותיו יוצאות בענני אדים המרחפים לתוך אוויר הלילה. "ממש חשבת על זה לעומק, כנאדם. זה קצת עצוב."

גם אני צוחק. "רגע, זה מה שאתה עושה כשאתה נכנס לחדר שלך

וסוגר את הדלת? מצלם את הזין שלך?"

"אוי, נו באמת, כאילו אני היחיד כאן שאי פעם צילם את הזרג שלו."

"אתה היחיד," עונים הוליס ואני בו זמנית.
 "בולשיט. אתם שקרנים." לפתע מתחוויר לדין שטאקר לא הכחיש, והוא ממחר לזנק על שתיקתו של חברנו לנבחרת. "הא. ידעתי!"
 אני מרים גבה לעבר טאק ותוהה אם הוא מסמיק מתחת לזקן הסמיך שצמח על פרצופו. "באמת, גבר? באמת?"
 הוא מעניק לי חיוך מבויש. "זוכר את הבחורה שיצאתי איתה בשנה שעברה? שינה? היא שלחה לי תמונה של הציצים שלה, ואמרה שגם אני צריך לשלוח לה משהו."
 לסתו של דין נשמטת. "זין תמורת ציצים? אחי, עבדו עליך. אי אפשר בכלל להשוות בין השניים."

"אז מה בדיוק שווה ציצים?" שואל הוליס בסקרנות.
 "ביצים," מכריז דין ויונק ארוכות מהג'וינט. הוא נושף טבעת עשן בזמן שכולנו צוחקים.

"הרגע אמרת שנשים לא רוצות לראות ביצים," מציין הוליס.
 "הן לא. אבל כל אידיוט יודע שהדבר היחיד ששווה תמונה של זין הוא עירום חזיתי מלא." הוא מגלגל את עיניו. "זה היגיון פשוט."
 מישוהו מכחכח בגרונו מכיוון דלת ההזזה שמאחוריי. בקולניות.
 אני מסתובב ומגלה שזאת האנה, וליבי מתכווץ כה חזק, עד שהצלעות שלי כואבות. היא לבושה במכנסי טייטס ובאחת מחולצות האימון של גארט, שיערה הכהה משוחרר וגולש מעבר לאחת מכתפיה. היא יפיפיה.

ואני באמת חבר זבל, מפני שלפתע אני מדמיין אותה בחולצת האימונים שלי. עם המספר שלי.

כל כוונותיי לקבל את המצב ולהמשיך הלאה מתאדות באוויר.
 "אה... אוקיי," היא אומרת לאט. "אני רק רוצה לוודא שהבנתי... אתם מדברים על שליחת תמונות של הזין שלכם לבחורות?" שעשוע קל מרקד בעיניה בעודה מעבירה עלינו את מבטה.
 דין פולט נחרת צחוק. "מובן שכן. ואל תגלגלי את העיניים שלך

ככה, וולסי. את באמת מתכוונת לעמוד שם ולטעון שג'י לא שלח לך תמונות של הזין שלו?"

"איין לי כל כוונה לכבד את השאלה הזאת בתשובה," היא נאנחת ומניחה את זרועה על ידית הדלת. "גארט ואני מזמינים פיצה. אתם רוצים להצטרף? אה, ועוד מעט נראה סרט בסלון. תורו לבחור, אז זה בטח יהיה איזה סרט פעולה נוראי, אם מתחשק לכם לצפות בו איתנו." טאק ודין נענים להזמנה מייד, אבל הוליס מנענע את ראשו בצער. "אולי בפעם הבאה. בחינת הסיום האחרונה שלי ביום שני, אז אני מתכנן להתכונן אליה כל סוף השבוע."

"אוי. בהצלחה." היא מחייכת אליו ואז מרפה מהידית ולוקחת צעד לאחור. "אם אתם רוצים תוספת כלשהי על הפיצה, אני מציעה שתיכנסו עכשיו, אחרת אעמיס אותה בירקות. אה, ומה לעזאזל, לוגן?" עיניה הירוקות מצטמצמות לעברי. "חשבתי שאמרת שאתה מעשן רק במסיבות. אני אצטרך להכניס לך מכות עכשיו?" "נראה אותך מנסה, וולסי." קולי מלא הומור, אם כי ברגע שהיא נכנסת לבית ההומור מתפוגג.

כל רגע ליָדה הוא כמו אגרוף בבטן. וכשאני מדמיין את עצמי יושב בסלון איתה ועם גארט, אוכל פיצה וצופה בסרט בזמן שהם מכורבלים יחד ומאוהבים... המחשבה גרועה פי מאה מאגרוף בבטן. זאת קבוצת הוקי שלמה שמטיחה אותך בלוחות הזירה.

"אתם יודעים מה? נראה לי שאני בכל זאת אלך למסיבה של דני. אתה יכול לתת לי טרמפ למעונות?" אני שואל את הוליס. "הייתי נוהג לשם בעצמי, אבל אני לא יודע אם אשתה הערב."

דין מכבה את הג'וינט במאפרה שעל מכסה הגריל הסגור. "אתה לא תשתה, אחי. אחראי המעונות של דני הוא ממש נאצי. הוא מסייד במסדרונות ועורך בדיקות אקראיות בחדרים. אני לא צוחק."

לא אכפת לי. אני רק יודע שאני לא יכול להישאר כאן. אני לא יכול לבלות עם האנה ועם גארט, לא עד שאצליח להשתלט על ההתאהבות המטופשת שלי בה.

"אז אני לא אשתה. אני צריך שינוי אווירה. הייתי בבית כל היום."

"שינוי אווירה, הא?" הבעת פניו הקודרת של טאקר מעידה על כך שהוא רואה מבעד לשקר שלי.
 "כן," אני אומר בקרירות. "יש לך בעיה עם זה?"
 טאק לא משיב.
 אני חורק את שיניי, ממלמל ברכת שלום ומלווה את הוליס למכוניתו.

כעבור רבע שעה אני במסדרון הקומה השנייה של בית פייֶרוֹוִי, והדממה המשונה השוררת בבניין המעונות מדרדרת את מצב רוחי עוד יותר. שיט. נראה שאחראי המעונות באמת קשוח. אני לא שומע ציוץ מאף אחד מהחדרים, ואני אפילו לא יכול להתקשר לדני כדי לברר אם המסיבה בוטלה, כי בחפזוני להימלט מהבית שכחתי לקחת את הטלפון שלי.

מעולם לא הייתי בבית המעונות של דני, אז אני עומד במסדרון לרגע ומנסה להיזכר במספר החדר שהוא שלח לי קודם. מאתיים ועשרים? או אולי מאתיים ושלושים? אני חולף על פני כל דלת ובודק את המספרים, והדילמה שלי נפתרת מעצמה כשמתחוויר לי שאין במקום חדר שמספרו מאתיים ושלושים.
 מאתיים ועשרים, אם כן.

אני נוקש על הדלת בפרקי אצבעותיי. קול צעדים נשמע מעברה השני כמעט מייד. לפחות יש שם מישהו. זה סימן טוב.
 ואז הדלת נפתחת לרווחה, ואני מוצא את עצמי ניצב אל מול זרה גמורה. היא אומנם זרה יפה מאוד, אבל היא בכל זאת זרה.
 הבחורה ממצמצת בהפתעה כשהיא רואה אותי. עיניה החומות־בהירות תואמות את גוון שיערה, התלוי מעבר לכתפה בצמה ארוכה. היא לבושה במכנסיים משובצים רפויים ובחולצת טרנינג שחורה שאת חזיתה מעטר סמל האוניברסיטה, ומהדממה המוחלטת שבחדר מאחוריה ברור לי שדפקתי על הדלת הלא נכונה.
 "היי," אני אומר במבוכה. "אז... כן... אני מניח שזה לא החדר של דני?"

"אה, לא."

"שיט." אני מכווץ את שפתיי. "הוא אמר לי לבוא לחדר מאתיים ועשרים."

"נראה שאחד מכם טעה במספר." היא משתתקת. "אם זה עוזר לך, אין בקומה הזאת מישהו בשם דני. הוא בשנה א'?"
"שנה ג'."

"אה. טוב, אז הוא בטוח לא מתגורר כאן. אלה מעונות שנה א'." היא משחקת בקצה צמתה בזמן שהיא מדברת איתי ולא מיישירה אליי מבט.

"שיט," אני ממלמל שוב.

"אתה בטוח שהחבר שלך דיבר על פיירוויו?"

אני מהסס. הייתי בטוח, אבל עכשיו... כבר לא ממש. דני ואני לא מסתובבים יחד לעיתים קרובות, לפחות לא לברנו. אני בדרך כלל פוגש אותו במסיבות אחרי המשחקים שלנו, או כשהוא מגיע לבית שלי עם שאר חברי הנבחרת.

"אני כבר לא בטוח," אני נאנח.

"למה שלא תתקשר אליו?" היא עדיין מתחמקת ממבטי. עכשיו היא מסתכלת על גרבי הצמר המפוספסים שלה כאילו הם הדבר המעניין ביותר שראתה אי פעם.

"שכחתי את הטלפון שלי בבית." לעזאזל. אני מהרהר באפשרויות שלי ומעביר יד בשיערי. הוא ארוך מדי ואני מוכרח לקצץ אותו בדחיפות, אבל אני כל הזמן שוכח לעשות את זה. "אני יכול להשתמש בשלך?"

"אה... בטח."

אף שהיא נראית מהוססת, היא פותחת את הדלת עוד קצת ומסמנת לי בידה להיכנס. יש לה חדר זוגי טיפוסי עם שניים מכל דבר, אך בעוד צידו האחד של החדר מסודר ללא דופי, הצד השני מבולגן לחלוטין. ניכר שלבחורה הזאת ולשותפתה לחדר יש השקפות מאוד שונות על ניקיון.

משום מה אני לא מופתע כשהיא ניגשת לצד המסודר. היא בהחלט

נראית כמו השותפה המסודרת. היא צועדת לעבר שולחן העבודה, מנתקת את המכשיר הנייד מהמטען שאליו היה מחובר ומוסרת לי אותו. "קח."

בשנייה שבה מכשיר הטלפון עובר ידיים, היא מתגנבת לה בחזרה אל הדלת.

"את לא חייבת לעמוד רחוק כל כך," אני אומר ביובש, "אלא אם כן את שוקלת לברוח."
צבע ורוד עולה בלחייה.

אני מחייך ומעביר את אצבעי על מסך הטלפון כדי להגיע ללוח המקשים. "אל תדאגי, יפיפיה, אני בסך הכול צריך להשתמש בטלפון. אני לא עומד לרצוח אותך."

"אה, אני יודעת. לפחות, נראה לי שאני יודעת," היא מגמגמת. "כלומר אתה נראה כמו בחור הגון, אבל הרבה רוצחים סדרתיים ודאי נראים הגונים כשפוגשים אותם בפעם הראשונה. ידעת שלטוד בנדי דווקא היה הרבה מאוד קסם אישי?" עיניה נפערות. "ממש דפוק, נכון? תאר לעצמך שיום אחד אתה צועד לתומך ופוגש בחור ממש חמוד ומקסים, ואתה כאילו, אני לא מאמין, הוא מושלם, ואז אתה בא אליו הביתה ומוצא במרתף שלו צינוק עם מזכרות מקורבנותיו, חליפות מעור-אדם, בובות ברבי שעקרו להן את העיניים ו –"

"וואו," אני קוטע אותה. "אמרו לך פעם שאת מדברת המון?"
לחייה מאדימות עוד יותר. "סליחה. לפעמים כשאני בלחץ אני מפטפטת ללא שליטה."

אני זורק לעברה חיוך נוסף. "אני מכניס אותך ללחץ?"
"לא. טוב, אולי קצת. כלומר אני לא מכירה אותך, ו... כן. גבר זר וכל זה, אם כי אני בטוחה שאתה לא מסוכן," היא ממהרת להוסיף. "אבל... אתה יודע..."

"כמובן. טד בנדי," אני עוזר לה ונאבק לכבוש את צחוקי. היא משחקת שוב בצמתה, ומבטה המתחמק מאפשר לי להביט בה מקרוב. בחיי, היא באמת יפה. לא עוצרת נשימה או משהו, אבל

יש לה פנים רעננות, משהו בסגנון 'הבת-של-השכן' שממש מוצא חן בעיניי. אפה מנומש, תווי פניה עדינים, ועורה חלק ונקי כמו בפרסומת למייק-אפ.

"אתה מתקשר?"

אני ממצמץ ונזכר לפתע בסיבה שבשלה נכנסתי לחדרה מלכתחילה. מבטי נופל על הטלפון שבידי, ואני בוחן את המספרים על המסך באותו מבט עז ששלחתי לעברה כמה רגעים קודם לכן. "אני אעזור לך – תשתמש באצבעות כדי לחייג, ואז תלחץ על הלחצן הירוק."

אני מרים את ראשי, והחיוך שהיא מתאמצת לרסן מחלץ מגרוני צחקוק. "תודה על העזרה," אני משיב לה. "אבל..." אני נושף בעגמומיות. "הרגע קלטתי שאני לא יודע את המספר שלו. הוא שמור במכשיר הטלפון שלי."

שיט. יכול להיות שזה העונש שלי על כל הפנטזיות האסורות שהיו לי על החברה של גארט? להיתקע לבדי בערב שישי בלי טלפון או טרמפ הביתה? זה כנראה מגיע לי.

"לא משנה. אני אזמין מונית," אני מחליט לבסוף. למזלי, אני זוכר את מספר הטלפון של שירות המוניות של הקמפוס, אז אני מחייג אותו, אלא שאני מועבר מייד להמתנה. מוזיקת מעליות מצרצרת באוזני, ואני מחניק אנחה.

"אתה בהמתנה, הא?"

"כן." אני מביט בה שוב. "אני לוגן, דרך אגב. תודה שנתת לי להשתמש בטלפון שלך."

"אין בעיה." היא משתקת לרגע. "אני גרייס."

אני שומע קליק, אבל במקום שקולו של המוקדן יעלה על הקו, נשמע עוד קליק ואחריו המוזיקה מתחדשת. אבל זה לא מפתיע אותי. זה ערב שישי, היום העמוס ביותר של שירות המוניות בקמפוס. מי יודע כמה זמן אאלץ להמתין להם.

אני מתיישב על שפת אחת המיטות – זו שמסודרת למשעי – ומנסה להיזכר במספר של שירות המוניות בהייסטינגס, העיירה שבה

מרוכזים רוב מגורי הסטודנטים מחוץ לקמפוס. אבל אני לא מצליח להיזכר בו, אז אני נאנח וממשיך לסבול את מוזיקת המעליות. מבטי נורד למחשב הנייד הפתוח בצידה השני של המיטה, וכשאני מבחין במסך, אני מביט בגרייס בהפתעה.

"את צופה במת לחיות?"

"מת לחיות 2, למען האמת." היא נראית נבוכה. "אני עושה הלילה מרתון מת לחיות. בדיוק סיימתי את הראשון."

"את דלוקה על ברוס ויליס או משהו?"

השאלה גורמת לה לצחוק. "לא, אני פשוט אוהבת סרטי פעולה ישנים. בסוף השבוע שעבר צפיתי בכל סדרת נשק קטלני."

המוזיקה המהדהדת באוזניי שוב פוסקת, ואני מקלל כשהיא מתחילה מחדש. אני מנתק את השיחה ופונה אל גרייס. "אני יכול להשתמש במחשב שלך כדי להשיג את המספר של תחנת המוניות בהייסטינגס? אולי איתם יהיה לי יותר מזל."

"בטח." אחרי רגע של היסוס היא מתיישבת לידי ומושיטה את ידה לעבר המחשב הנייד. "אני אפתח בשבילך את הדפדפן."

כשהיא ממזערת את נגן הווידאו, הסרט חוזר להתנגן ורעשי פיצוצים בוקעים מתוך הרמקולים. המסך נמלא בסצנת הקרב בשדה התעופה, הפותחת את הסרט, ואני מייד רוכן לעברו כדי לצפות בה. "שיט, זאת סצנה פשוט מעולה."

"אני יודעת!" מצהירה גרייס. "אני מתה עליה. אני מתה על כל הסרט, למען האמת. ולא אכפת לי מה אחרים אומרים עליו – הוא אדיר. לא כמו הראשון, כמובן, אבל הוא בכלל לא נורא כמו שאנשים חושבים."

היא עומדת לעצור את הסרט, אבל אני בולם את תנועת ידה. "אכפת לך אם נסיים קודם לצפות בסצנה הזאת?"

היא נראית מופתעת. "אה... כן, אוקיי." היא בולעת את רוקה ומוסיפה. "אם אתה רוצה, אתה יכול גם להישאר ולצפות בכל הסרט." סומק עולה בלחייה בשנייה שהזמנה יוצאת מפיה. "אלא אם כן אתה צריך ללכת."

אני חושב על זה לשנייה ומנענע את ראשי. "לא ממש. אני לא צריך ללכת. אני יכול להישאר פה קצת."

מה האפשרות החלופית שלי, בעצם? לחזור הביתה ולהסתכל על האנה ועל גארט מאכילים זה את זה פיצה ומגניבים נשיקות במהלך הסרט?

"אה. אוקיי," אומרת גרייס בחשש. "אה... מגניב."

אני צוחק. "ציפית ל'לא'?"

"משהו כזה," היא מודה.

"למה שאגיד לך לא? ברצינות, איזה גבר אומר 'לא' למת לחיות? הדבר היחיד שיכול להמתיק את העסקה הוא אם תציעי לי אלכוהול." "אין לי." היא משתתקת וחושבת לרגע. "אבל יש לי שקית מלאה דובוני גומי במגירה של השולחן."

"תתחתני איתי," אני אומר מייד.

היא צוחקת וניגשת לשולחן, פותחת את המגירה התחתונה ומוציאה שקית ממתקים ענקית. אני גולש במעלה המיטה ונשען על ערמת הכריות שבראשה, וגרייס כורעת לפני המקרר הקטן שלצד השולחן ושואלת, "מים או פפסי?"

"פפסי, בבקשה."

היא מוסרת לי את שק דובוני הגומי המפלצתי ופחית, מתיישבת על המיטה לידי ומניחה את המחשב הנייד על המזרן בינינו.

אני דוחף דובון גומי לפי ומתרכז במסך. נכון. אומנם ממש לא חשבתי שכך אבילה את הערב, אבל למי אכפת? אני כבר כאן, למה לא לזרום עם זה?

3

גרייס

ג'ון לוגן יושב בחדר שלי.

לא, ג'ון לוגן יושב במיטה שלי.

אני כל כך לא מוכנה לזה. למעשה, אני מתפתה לשלוח הודעת חירום לרמונה ולהתחנן לעצתה, מפני שאין לי מושג מה לעשות או לומר. לפחות אנחנו צופים בסרט, כך שאני לא חייבת לעשות או לומר שום דבר, אלא רק להביט במחשב הנייד, לצחוק מהבדיחות הנכונות ולהעמיד פנים שהבחור הכי חתיך בבראייר לא יושב לי במיטה.

ההגוף שלו לווהט לא רק במובן הברור והסקסי אלא גם המילולי. ברצינות, חום הגוף שלו שווה ערך להדף חום של כבשן, ומכיוון שגופי בין כה וכה חם ומעקצץ מנוכחותו בלבד, הלהט שקורן ממנו ממש גורם לי להזיע.

אני מנסה לא למשוך את תשומת ליבו בעודי מתפתלת מתוך הסוטשירט שלי ומניחה אותו לצידי, אבל התוזה גורמת ללוגן להפנות לעברי את ראשו. עיניו הכחולות עמוקות מתמקדות בגופייה הצמודה שעל גופי ונחות לשנייה על חזי.

אלוהים. הוא מסתכל על הציצים שלי. ואף על פי שהגודל שלהם מתחת לממוצע, מהלהט על פניו עוד אפשר לחשוב שיש לי חזה של כוכבת פורנו.

הוא קולט שתפסתי אותו לוטש מבטים, אבל הוא רק קורץ אליי ומחזיר את מבטו למסך.

זה רשמי: פגשתי מישהו שקריצה באה לו בטבעיות.

אני בשום פנים ואופן לא מצליחה להתרכז בסרט. עיניי מרותקות למסך, אבל הראש שלי במקום אחר לחלוטין. אני מרוכזת לחלוטין בבחור שלידי. הוא הרבה יותר גדול ממה שחשבתי. כתפיו רחבות באופן בלתי אפשרי, החזה שלו שרירי, רגליו הארוכות מתוחות לפניו. ראיתי אותו משחק הוקי, אז אני יודעת שהוא משתמש בגופו באגרסיביות על הקרח, והעובדה שסנטימטרים ספורים בלבד מפרידים ביני לבין אותו גוף מלא-עוצמה מעבירה גל של ריגוש במעלה גווי. הוא נראה מבוגר וגברי הרבה יותר מכל שאר הבחורים משנה א' שאיתם הסתובבתי השנה.

נו, באמת. הוא בשנה ג'.

נכון, אלא ש... הוא נראה בוגר גם מבני גילו. יש בו מן גבריות כזאת שגורמת לי לרצות לקרוע מעליו את הבגדים וללקק אותו כמו גביע גלידה.

אני מכניסה לפי דובון גומי ומקווה כי פעולת הלעיסה תחזיר קצת מהלחות שנעדרת מגרוני היבש. על המסך נמצאת אשתו של מקליין במטוס ומתווכחת עם כתב החדשות המעצבן, שעשה צרות לזוג מקליין עוד בסרט הראשון; ובחדר לוגן מסתכל עליי לפתע, וסקרנות מבזיקה במבטו.

"היי, נראה לך שהיית מצליחה להנחית מטוס, אילו לא הייתה לך ברירה?"

אני צוחקת. "חשבתי שאמרת שראית את הסרט הזה. אתה יודע שבסוף היא לא חייבת להנחית את המטוס, נכון?"

"לא, אני יודע. אבל זה גרם לי לתהות מה הייתי עושה אילו הייתי על מטוס והייתי היחיד שמסוגל להנחית אותו." הוא נאנח. "אני לא חושב שהייתי יכול לעשות את זה."

ההודאה הכנה והמהירה מפתיעה אותי. כל בחור אחר ודאי היה

מנסה להתנהג כמו מאצ'ו וללגלג על כך שהוא היה מנחית את המטוס בעיניים עצומות או משהו.

"גם אני לא," אני מתוודה. "אם כבר, נראה לי שרק הייתי מחמירה את המצב. בטח הייתי נוגעת בטעות בכפתור הלא נכון ומפחיתה את לחץ האוויר בתא הנוסעים. בעצם, לא. אני פוחדת מגבהים, אז אני בטוחה שהייתי מתעלפת בשנייה שבה הייתי נכנסת לתא הטייס ומביטה מבעד לשמשה."

הוא צוחק קלות, והצליל העמוק מעביר בי גל נוסף של עקצוצים. "יכול להיות שהייתי מצליחה להטיס הליקופטר," הוא מהרהר. "זה בטח קל יותר ממטוס, נכון?"

"יכול להיות? בכנות, אני לא מבינה כלום בתעופה." עכשיו תורי להיאנח. "אל תגלה לאף אחד, אבל לפעמים אני בכלל לא מבינה איך מטוסים מצליחים להישאר באוויר."

הוא צוחק, ושנינו שבים ומתרכזים בסרט. בתוך ראשי אני טופחת לעצמי על השכם – ניהלתי שיחה שלמה עם בחור חמוד בלי לקשקש ללא פשר. מגיעה לי מדליית זהב דפוקה.

חשוב להבהיר, אני עדיין פקעת עצבים. אבל משהו בלוגן נוסך בי שלוה. הוא כה נינוח, ובאמת – קשה לי להרגיש מאוימת בשעה שהוא מנשנש דובוני גומי.

אנחנו צופים בסרט, ומבטי מנתר לעברו כל כמה שניות כדי להתפעל מצדודיתו המפוסלת. אפו מעט מעוקם, כאילו כבר נשבר פעם או פעמיים. והקימור הסקסי של שפתיו הוא... פיתוי טהור. הכמיהה לנשק אותו עזה כל כך, עד שאני בקושי מסוגלת לחשוב. אלוהים, אני כל כך עלובה, אין לי ספק שהסיכוי שהוא חושב לנשק אותי שואף לאפס. הוא נשאר אצלי כדי לצפות במת לחיות, לא כדי להתמזמוז עם סטודנטית שנה א' שרק לפני שעה השוותה אותו לטד בנדי המזורגג.

אני מכריחה את עצמי להתרכז בסרט, אך גם ממתינה בחרדה לרגע שבו הוא יסתים, מפני שאז לוגן יצטרך ללכת.

אבל כשהכתוביות סוף סוף רצות על המסך, הוא לא עושה כל סימן המעיד על כוונתו לקום. במקום זאת הוא מסתכל עליי ושואל, "אז, מה הקטע שלך?"

אני מקמטת את מצחי. "מה זאת אומרת?"
 "עכשיו ליל שבת – למה את נשארת בחדר שלך וצופה בסרטי פעולה ישנים?"

השאלה מרגיזה אותי. "מה הבעיה עם זה?"
 "לא כלום," הוא מושך בכתפיו. "אני בסך הכול סקרן לדעת למה לא יצאת למסיבה או משהו."

"הייתי במסיבה אתמול בלילה." אל תזכירי לו שראית אותו, אל תזכירי לו שראית אותו – "ראיתי אותך שם, דרך אגב."
 הוא נראה מופתע. "באמת?"

"כן. בבית של אחוות אומגה פי."
 "אה. אני לא זוכר שראיתי אותך," הוא מביט בי במבוכה. "אני לא זוכר הרבה, למען האמת. הייתי די שפוף."

הידיעה שהוא לא זוכר את המפגש שלנו מחוץ לשירותים קצת צורבת, אבל אני ממהרת לגעור בעצמי על תחושת העלבון. הוא היה שותי ובדיוק עשה סקס עם מישהי אחרת. מובן שלא הותרתי עליו רושם כלשהו.

"נהנית במסיבה?" נימה של מבוכה מלווה את קולו לראשונה מאז שנכנס לחדר המעונות שלי, כאילו הוא מנסה לנהל שיחת חולין, ועצם הפעולה מסב לו אי-נוחות.

"כן, אני מניחה." אני משתתקת. "בעצם, אני רוצה לשנות את התשובה שלי. נהניתי עד לרגע שבו השפלתי את עצמי לחלוטין בפני מישהו."

חוסר הנוחות נעלם מהבעת פניו והוא צוחק. "כן? מה עשית?"
 "דיברתי שטויות. הרבה שטויות." אני מושכת קלות בכתפיי.
 "כשאני עם בחור, יש לי נטייה בלתי נשלטת לדבר שטויות."
 "את לא מדברת שטויות עכשיו," הוא מציין.

”כן, עכשיו. אתה לא זוכר את נאום הרוצח הסדרתי שהענקתי לך לפני שעתיים?”

”תאמיני לי, אני בהחלט זוכר אותך,“ הוא עונה ומחייך אליי, והדופק שלי מאיץ. אלוהים, החיוך שלו סקסי. קצת עקמומי, ובכל פעם שהוא מחייך עיניו מנצנצות בשוכבות. ”אני כבר לא מלחיץ אותך, נכון?”

”לא,“ אני משקרת. הוא לגמרי מלחיץ אותי. הוא ג'ון פאקינג לוגן, אחד הבחורים הפופולריים ביותר בבראייר. ואני גרייס פאקינג אייברס, אחת מאלפי הבנות שדלוקות עליו.

הוא שוב מעביר עליי את מבטו הברזן, הלוהט, המשתהה, ועורי מעקצץ כאילו עובר בי זרם חשמלי. הפעם העניין שבעיניו לא מותיר בי כל מקום לספק.

האם כדאי לי לעשות משהו?

עליי לעשות משהו, נכון?

להתקרב אליו או משהו. לנשק אותו. או אולי לבקש ממנו שינשק אותי? מחשבותיי מזנקות בחזרה לתקופת התיכון בניסיון להבין מה בדיוק הוביל לנשיקות ההן, האם הבנים שנישקתי אז עשו את הצעד הראשון, או שזה היה מן קטע הרדי כזה של כן-אנחנו-עומדים-להתנשק-עכשיו? אם כי אף אחת מאותן נשיקות לא הייתה עם מישהו המשתווה ללוגן ביופיו.

”את רוצה שאלך עכשיו?”

קולו המחוספס מעורר אותי מהרהורי, ומתחוור לי כי בהיתי בו כמעט דקה שלמה בלי לומר מילה.

הפה שלי יבש עד שאני נאלצת לבלוע את רוקי כמה פעמים לפני שאני מצליחה לענות לו. ”לא. כלומר אתה יכול להישאר אם אתה רוצה. אנחנו יכולים לראות עוד סרט, או –“

אני לא מצליחה לסיים את המשפט, מפני שהוא מתקרב אליי ונוגע בלחיי, ומיתריי הקול שלי קופאים כשקצב ליבי מרקיע שחקים. ג'ון לוגן נוגע בלחי שלי.

כריות אצבעותיו המחוספסות משפשפות את עורי, והוא מדיף
ניחוח כל כך טוב, עד שאני מרגישה מעט מסוחררת כשאני שואפת
את הריח הקלוש של הבושם שלו.
הוא מלטף את הלחי שלי בקלילות, ואני נאלצת לעצור את עצמי
מלגרגר כמו חתול רעב לתשומת לב. "מה אתה עושה?" אני לוחשת.
"הסתכלת עליי כאילו רצית שאנשק אותך." עפעפיו צונחים קלות
מעל לעיניו הכחולות. "אז חשבת שצדאי שאעשה את זה."

4

גרייס

הלב שלי יוצא מכלל שליטה. הוא הולם באוזניי כמו תוף ודפיקותיו הפראיות מרעידות את צלעותיי.

אלוהים אדירים.

הוא רוצה לנשק אותי?

"או שלא פירשתי אותך נכון..." הוא מוסיף.

אני בולעת את רוקי ומנסה נואשות לרסן את ליבי המשתולל. אני לא יכולה לדבר. גרוני התכווץ ונסתם. אך גם אם הכישורים המוטוריים שלי אינם מתפקדים במלואם, אני בכל זאת מצליחה להניע את ראשי בשלילה.

צחוקו מחמם את האוויר בינינו. "אז 'לא' כי כן פירשתי אותך נכון,

או 'לא' כי את לא רוצה שאנשק אותך?"

באורח נס אני מצליחה לענות לו במשפט שלם. "אני רוצה

שתנשק אותי."

ובעודו צוחק, הוא מתקרב אליי, מתמתח על צידו לידי ודוחף אותי בעדינות על גבי. כל שריר בגופי מתכווץ בציפייה כשהוא גוהר מעליי, וכשהוא מניח את ידו על ירכי, אני רועדת בחוזקה עד שהוא מבחין בכך.

שפתיו מתעקלות בחיך. ואז הולכות ומתקרבות לשפתיי שלי.

סנטימטרים מפרידים בינינו. מילימטרים.

ואז פיו מלטף את פי, ולכל הרוחות, אני מנשקת את ג'ון לוגן.
 כמעט מייד ראשי מוצף מחשבות רבות ושונות, עד שאני מתקשה
 להפריד ביניהן. אני מסוגלת לשמוע את הרצאותיו האינסופיות
 של אבי על כך שעליי לכבד את עצמי ולהתנהג יפה ולא להתפרע
 בקולג'. ואני שומעת גם את קולה העליז של אימי מורה עליי לבלות
 וליהנות מכל מה שיש לחיים להציע. ובמקום כלשהו ביניהם צווח
 בהתרגשות קול אחר, את מנשקת את ג'ון לוגן! את מנשקת את ג'ון
 לוגן!

פיו חם ושפתיו מוצקות כשהוא מנשק אותי. בתחילה מגעו עדין.
 גירוי רך וחושני שגורם לי להיאנח. הוא מלקק את שפתי התחתונה
 ונושך אותה קלות, נוגע בשפתיי בקצה לשונו. יש לו טעם של
 ממתקים, עובדה שמשום מה גורמת לי להיאנח בשנית. כשלשונו סוף
 סוף מחליקה לתוך פי, הוא מפטיר אנחה צרודה שמעבירה רעד עמוק
 בתוכי.

הנשיקה עם לוגן היא החוויה המדהימה ביותר שאי פעם חוויתי. מי
 בכלל צריך חופשה משפחתית במצרים בגיל תשע? פאר הפירמידות
 והמקדשים ואפילו הספינקס במלוא הדרו כלל לא משתווים לתחושת
 שפתיו על שלי.

לשונותינו נפגשות, ועוד גניחה מחוספסת בוקעת מפיו כשאחת
 מידיו גולשת מעלה וחופנת את השד השמאלי שלי. שיט. אזעקת
 תפיסת-צ'יץ. חשבתי שרק נתנשק, אבל עכשיו אנחנו כבר מתמזמים.
 אני לובשת חזייה מתחת לחולצה, אך כשאגודלו מלטף את הבד
 הדקיק ולוחץ על הפטמה שלי, זרם של חום נורה מפסגות שדיי ועד
 למפשעתי. כל גופי חם ודואב ומתוח ומשולהב. לשונו של לוגן חוקרת
 את פי בזמן שהוא משפשף את הפטמה הזקורה, ומותניו נעות לאיטן
 לעומת מותניי. זקפתו מלהיטה את צד ירכי כמו ברזל מלובן, ואני
 מתגרה עד-איך-קץ מהמחשבה שאני מגרה אותו.

בנשימה כבדה הוא מנתק את פיותינו. "יש לי סיבה לחשוש
 שהשותפה שלך תיכנס באמצע?"
 "לא, היא לא תחזור הלילה. היא יצאה לבר בעיר והיא מתכוונת

לישון אצל קייטלין מאחוות קאפה בטא. לדעתי זה רעיון ממש גרוע, מפני שבפעם האחרונה שבה יצאה עם קייטלין הן כמעט נעצרו על שכרות בפומבי, אבל אז רמונה פלרטטה עם השוטר ו –
 לוגן משתיק אותי בנשיקה. "יכולת פשוט לומר לא", הוא לוחש לעומת שפתיי. הוא אוחז בידי ומניח אותה היישר על הבליטה הנוקשה במכנסיו, ובאותה נשימה מניח את ידו בין רגליי, מעל למכנסי הפיג'מה שלי.

אוי לא. אזעקת התעסקות-תחתונה.

אני לא מודאגת מתגובתי ליד שלו – רק תנועה אחת חלקה של כף ידו, ופרץ של עונג מייד עובר בי. ממש לא, הלחץ נובע דווקא מהיד שלי. אותה יד שברגע זה ממש מלטפת את הזקפה המאיימת לפרוץ מבעד לרוכסן מכנסיו של לוגן.

כבר עשיתי לגבר ביד בעבר, ומצאתי כמה פעמים, ואני יודעת שזאת הייתה הצלחה מסחררת מפני ש... ובכן, זרע וכאלה. אבל זה לא כאילו שיש לי די ניסיון כדי לקרוא לעצמי מומחית לאילוף-זרגים. וכל אותם מפגשי-פיץ מעברי היו עם בחור אחד – החבר שלי מהתיכון, ברנדון, שהיה חסר ניסיון בדיוק כמוני.

אם השמועות על לוגן נכונות, הוא שכב עם חצי מהבנות בבראייר. זה נשמע לי כמו נתון גבוה בטירוף, אז אני בטוחה שהוא לא מדויק, אבל אין לי ספק שיש לו יותר ניסיון משלי.
 "זה בסדר?" הוא שואל ומלטף בין ירכיי.

אני מהנהנת ומלטפת אותו שוב, ואנחה מעונה בוקעת מפיו.
 "פאק, חכי שנייה." הוא משנה את תנוחתו על המזרן, וליבי נעצר כשהוא פותח את רוכסן מכנסיו. הוא מוריד אותם רק כדי שיוכל לשחרר את זקפתו מתחתוני הבוקסר שלו, ומושך בעדינות את מכנסי הפיג'מה ואת התחתונים שלי למטה.

כעבור שנייה ידו כבר מתחככת באיברי העירוס, ובלי משים אני מרימה את מותניי בחיפוש אחר מגעו.

לוגן מגרה את הדגדגן שלי בקצה אצבעו. "יותר טוב?" הוא אומר, וקולו סמיך ומחוספס.

הרבה יותר טוב. כל כך טוב עד שראשי מסתחרר ומגביל את יכולתי להגיב במלמולים רפים וחסרי פשר.

הוא מחייך למשמע תשובתי הלא ברורה, ואז רוכן לעברי ומנשק אותי שוב. הוא נוטל את ידי הימנית בידו החופשית ומניח אותה על זקפתו, ואז כורך בעדינות את אצבעותי הרועדות סביב בסיסו. הוא ארוך וקשה, עורו החלק והחם מחליק בקלות בתוך אגרופי הסגור.

גופי עולה באש. גלים של תשוקה גואים עמוק בתוכי, וכשהוא מחדיר לתוכי את אצבעו האמצעית, שרירי הפנימיים לופתים אותה, ההלחץ כה עז עד שאני שוכחת לנשום.

אנחנו לא מפסיקים להתנשק. אפילו לא כדי לשאוף אוויר. שנינו נושמים בכבודות, לשונותינו מלוכדות וידינו עובדות במרץ. אגודלו לוחץ על הדרגון שלי בעת שאצבעו נעה בתוכי, והעונג שמסתחרר וגואה בי מתעצם לכדי פקעת צפופה של ציפייה, המגבירה את תנועת מותניי.

דקות חולפות. שעות, אולי. אין לי מושג, אני שבויה לחלוטין בתחושות המדהימות. אני מלטפת את זקפתו וסוחטת את הראש בסופה של כל לטיפה, עד שגם הוא מתחיל להניע את מותניו ומפטיד פקודה צרודה.

"מהר יותר."

אני מגבירה את הקצב, הוא נאנח עמוקות ונע לתוך ידי, נשימתו מדרגת את שפתיי כשהוא קוטע את הנשיקה. עיניו עצומות, תווי פניו מתוחים ושיניו נעוצות בשפתו התחתונה.

"אני עומד לגמור," הוא ממלמל.

גל של ריגוש עובר בין רגליי, ואני יודעת שהוא חש ברטיבות מפני שהוא שוב נאנח ואצבעו צוללת עמוק יותר, מהר יותר. שניות לאחר מכן הוא צונח עליי ברפיון, מצחו נח על כתפי ומותניו נעות קדימה עוד פעם אחת, ועוצרות.

פרץ רטיבות מכסה את ידי, וכשעיניו נפקחות אט אט, העונג הישנוני הממלא את מעמקיהן עוצר את נשימתי. לכל הרוחות. לא

נראה לי שאי פעם ראיתי מחזה סקסי יותר מג'ון לוגן רגע לאחר אורגזמה.

נשימתו עוד מאומצת כשהוא מביט בעיניי. "גמרת?"

חרא. נכון. אצבעו עוד שקועה בתוכי. היא כבר לא זזה, אלא רק מזכירה לי את האורגזמה שכמעט הייתה לי לפני שהמבט על פניו, תנועת מותניו חסרת המנוחה והקולות הסקסיים שהשמיע הסיחו את דעתי.

אבל אני נבוכה מכדי להודות שלא גמרת, ומוזר לי לבקש ממנו להמשיך לאחר שהוא כבר גמר.

לכן אני מהנהנת ועונה, "אה, כן. כמובן."

צל של ספק חולף בעיניו, אך לפני שאני מספיקה למצמץ הוא כבר מזדקף לישיבה ואומר, "כדאי שאלך."

אני מתעלמת מהאכזבה ומן הרוגז המכווצים את קרביי גם יחד. ברצינות? הוא אפילו לא מסוגל להישאר לכמה דקות של פטפוטים-של-אחרי-התמזמזות? איזה נסיך.

המבוכה בינינו מתגברת. הוא לוקח נייר טישו מהקופסה שעל שולחן הלילה ומנקה את עצמו. אני מעמידה פנים שאני רגועה ושאננה, כשאני מרימה את מכנסיי וצופה בו מרים את שלו. אני אפילו מצליחה לחייך אליו בנינוחות בזמן שהוא מזמין מונית מהטלפון שלי. למזלי, הפעם עונים לו מייד, כך שהמבוכה לא נמשכת זמן רב.

אני מלווה אותו לדלת, והוא מהסס לרגע. "תודה על האירוח," הוא אומר בקול צרוד. "נהנית."

"אה, כן, בטח. גם אני."

כעבור רגע הוא איננו.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

לרכישת מארז 'מחוץ לקמפוס' לחצי כאן